

Sygn. akt VU 571/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 19 maja 2015 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy T. S. prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2015 roku.

Sygn. akt V U 571/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 maja 2015 roku organ rentowy odmówił T. S. prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż wnioskodawca nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu wniesionym od powyższej decyzji w dniu 22 maja 2015 roku T. S. wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury. Zakwestionował brak zaliczenia mu przez organ rentowy do prac w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 6 maja 1976 roku do dnia 29 lutego 1992 roku w Firmie (...) w P.. w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego i operatora żurawia samochodowego oraz od dnia 4 maja 1992 roku do dnia 30 września 1995 roku w Firmie (...) jako operatora żurawia samochodowego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. S., urodzony (...) 1954 roku, złożył w dniu 10 kwietnia 2015 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca był nie członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 akta emerytalne)

T. S. legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 r. okresem ubezpieczenia w łącznym rozmiarze 25 lat i 8 miesięcy, w tym 3 lata, 6 miesięcy i 26 dni okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy od okresu pracy w warunkach szczególnych zaliczył wnioskodawcy okres zatrudnienia od dnia 1 czerwca 1976 roku do dnia 30 listopada 1979 roku w (...)wP. (dalej: (...)) w P..

Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy okresu zatrudnienia w okresie:

- od dnia 6 maja 1976 roku do dnia 31 maja 1976 roku oraz od dnia 1 grudnia 1979 roku do dnia 29 lutego 1992 roku w (...) w P. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego i operatora żurawia samochodowego;

- od dnia 4 maja 1992 roku do dnia 30 września 1995 roku w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na stanowisku operatora żurawia samochodowego.

gdyż wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych, ze świadectwa pracy z dnia 31 stycznia 1992 roku wynika, że wnioskodawca pracował w (...) na stanowisku operatora sprzętu budowlanego, zaś w świadectwie pracy z dnia 2 października 1995 roku na okres pracy w (...) podano stanowisko pracy kierowca – operator. Załączona dokumentacja płacowa i angaże nie pozwalają jednoznacznie ustalić w jakich okresach wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

(okoliczności bezsporne; dowód: decyzja z dnia 19 maja 2015 roku k. 49 akt emerytalnych; odpowiedź na odwołanie k.3-4)

T. S. został zatrudniony w (...) w P. na stanowisku kierowca w dziale (...) na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy **od dnia 6 maja 1976 roku**. Wnioskodawcy została przydzielona **wywrotka S. (...)**.

W angażach wskazano stanowisko pracy wnioskodawcy jako kierowca. Wnioskodawca otrzymywał dodatek za rodzaj pojazdu.

W dniu 1 marca 1978 roku wnioskodawca uzyskał II kategorię prawa jazdy. Pracował wówczas na wywrotce **S. (...)**.

W angażu z dnia 14 marca 1978 roku jako stanowisko pracy wnioskodawcy wskazano kierowca – S. (...).

W dniu 6 listopada 1979 roku wnioskodawca ukończył kurs maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych – specjalność żurawie samojezdne kołowe. W dniu 6 listopada 1979 roku T. S. uzyskał uprawnienie klasy III specjalność żurawie samojezdne kołowe i samochodowe do 10 ton.

W dniu 10 listopada 1979 roku wnioskodawca wniósł o przeniesienie go ze stanowiska kierowcy na stanowisko operatora żurawia z uwagi na ukończenie kursu i uzyskanie uprawnień kat III.

Od dnia 15 listopada 1979 roku wnioskodawca uzyskał angaż na stanowisko **operatora żurawia na dźwigu (...)**.

W angażach wnioskodawcy wskazano jako stanowisko pracy – operator lub kierowca. Wnioskodawca otrzymywał jednocześnie dodatek za wykonywanie czynności operatora.

Od dnia 19 września 1985 roku wnioskodawcy przydzielono podnośnik montażowy (...).

W angażu wskazano, iż powierzono wnioskodawcy dodatkowo obowiązki obsługi podnośnika.

W świadectwie pracy z dnia 31 stycznia 1992 roku i z dnia 28 lutego 1992 roku pracodawca wskazał jako stanowisko pracy wnioskodawcy – operator sprzętu budowlanego.

Wnioskodawca otrzymywał dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu w okresie od 1976 roku do 1979 roku oraz w okresie od 1988 roku do 1991 roku dodatek szkodliwy.

(dowód: skierowanie do pracy k. 1 akt osobowych; podanie k. 2 akt osobowych; skierowanie do lekarza k. 4 akt osobowych; karta obiegowa zmian k. 10 akt osobowych; kwestionariusz osobowy k. 12 akt osobowych; umowa o pracę k.14 -15akt osobowych; podanie k. 16-17 akt osobowych; zaświadczenie k. 18 akt osobowych; angaże k. 19, k. 23, k. 24, k. 26. akt osobowych; wniosek k. 20 akt osobowych; podanie k. 27 akt osobowych; angaże k. 28-35, k. 37, k. 38, k. 39, k. 40, k. 41, k. 47, k. 52-53, k. 56 akt osobowych; świadectwo pracy k. 59, k. 63 akt osobowych; karty płac k. 65-81 akt osobowych; legitymacja ubezpieczeniowa koperta k. 46 akt emerytalnych; zaświadczenie k. 15; uprawnienie k. 16, k. 17)

(...) w P. było to przedsiębiorstwo, które częściowo zajmowało się budowaniami osiedli, budynków, remontami tych obiektów oraz częściowo budową przyłączy wodnokanalizacyjnych na zlecenia klientów.

T. S. w pierwszym okresie zatrudnienia pracował jako kierowca w bazie transportowej. Przedsiębiorstwo dysponowało około 10 samochodami ciężarowymi. Każdy kierowca miał swój pojazd. Wnioskodawca jeździł samochodami marki S. - wywrotka. Były to pojazdy o ciężarze około 5-7 ton. Jeździł też kamazami o ciężarze ponad 10 ton. Jeździł tymi samochodami na budowy. Na budowę zawoził potrzebne materiały budowlane, np. cegły, rury betonowe. Z budowy wywoził ziemię po wykopach. Jeździł również z materiałami budowlanymi i po materiały budowlane po terenie całego kraju. Na mniejszych pojazdach jeździli kierowcy bez uprawnień. Wnioskodawca posiadał uprawnienia kat. II , potem III. Nie był kierowany do obsługi samochodów mniejszych niż S. (tj. mniejszych niż 3,5 tony).

Wnioskodawca w 1979 roku został wysłany na kurs dźwigowego. Po uzyskaniu uprawnień został skierowany do pracy jako operator dźwigu. Był to dźwig marki (...) o ciężarze 14 ton, udźwig około 10 ton umieszczony na (...) a w późniejszym okresie (...), o ciężarze około 16 ton. Wnioskodawca jako operator dźwigu był kierowany do pracy na budowy. Za pomocą dźwigu podnosił rury wodnokanalizacyjne i układał je w wykopach. Był również kierowany do prac rozładunkowych do rozładunku pociągów, którymi przywożono materiały budowlane, rury na budowę i załadować je na samochody ciężarowe. Jedna rura ważyła około 4 ton. Dźwig, którym operował wnioskodawca był to ciężki sprzęt budowlany.

Podnośnik (...) był to podnośnik koszowy, był on zamontowany do (...) na platformie. Wnioskodawca jako kierowca (...) powyżej 3,5 tony przywoził podnośnik koszowy, który był wykorzystywany do podnoszenia pracownika na potrzeby budowy.

(dowód: zeznania świadka A. G. – protokół rozprawy z dnia 19 października 2015 roku od minuty 0.05.25 do minuty 00.21.56 k. 18v-19, płyta CD k. 21; , zeznania świadka T. W. – protokół rozprawy z dnia 19 października 2015 roku od minuty 0.21.56 do minuty 00.33.04 k. 19-19v, płyta CD k. 21; zeznania wnioskodawcy - protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2015 roku od minuty 0.02.08 do minuty 00.20.34 k. 32-32v, płyta CD k. 34).

T. S. został zatrudniony w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na stanowisku kierowca – operator na podstawie umów o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy **od dnia 4 maja 1992 roku do dnia 30 września 1995 roku.**

W legitymacji ubezpieczeniowej wskazano stanowisko pracy wnioskodawcy jako operator sprzętu ciężkiego.

(dowód: umowy o pracę k. 8 – 21 akt emerytalnych; legitymacja ubezpieczeniowa koperta k. 46 akt emerytalnych; świadectwo pracy k. 11 akt rentowych)

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. było to przedsiębiorstwo, które sprzedają materiałów budowlanych i usługami dźwigowymi. Przedsiębiorstwo posiadało jeden dźwig marki (...) o udźwigu 16 ton, o masie powyżej 20 ton zamontowany na (...) o ciężarze powyżej 3,5 tony, który nabyło od (...) w P. Był to ciężki sprzęt budowlany. Spółka wynajmowała klientom na potrzeby budów dźwig wraz z operatorem. Kierowcą i operatorem dźwigu był T. S.. Na budowach dźwig był wykorzystywany do rozładunków i rozładunku materiałów budowlanych, podawanie materiałów budowlanych na wysokość (na stropy dachu, na wyższe kondygnacje budowli) na potrzeby budowy prowadzonej przez najemcę dźwigu. Wnioskodawca dojeżdżał na budowę, a następnie przesiadał się do kabiny dźwigu i wykonywał

pracę operatora. Wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace operatora dźwigu, nie był kierowany do innych prac. i częściowo zajmowało się budowaniami osiedli, budynków, remontami tych obiektów oraz częściowo budową przyłączy wodnokanalizacyjnych na zlecenia klientów.

(dowód: zeznania świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 19 października 2015 roku od minuty 00.33.18 do minuty 00.45.13 oraz od minuty 00.45.19 do minuty 00.46.43 k. 19v - 20, k. 20, płyta CD k. 21; , zeznania świadka J. M.– protokół rozprawy z dnia 19 października 2015 roku od minuty 00.41.18 do minuty 00.45.13 k. 20, płyta CD k. 21; zeznania wnioskodawcy - protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2015 roku od minuty 0.02.08 do minuty 00.20.34 k. 32-32v, płyta CD k. 34).

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i **60 lat dla mężczyzn**,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym **co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach**.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy podniósł bowiem, że wnioskodawca nie dysponuje

świadczeniem pracy w warunkach szczególnych, a z przedłożonych dokumentów wynika, że w spornym okresie pracował jako kierowca -operator tj. na stanowiskach nie wymienionych w załączniku A i B rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnosnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Podnoszona zatem przez organ rentowy okoliczność nie dysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach, nie przesądza jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy we wskazanych zakładach pracy był niesporny między stronami w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych. Spór dotyczył charakteru pracy wykonywanej ww. okresach przez wnioskodawcę.

Sporny pozostawał zatem charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę od dnia 6 maja 1976 roku do dnia 31 maja 1976 roku oraz od dnia 1 grudnia 1979 roku do dnia 29 lutego 1992 roku w (...) w P., tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Stało się tak dlatego, że z dokumentów w postaci świadectwa pracy, umowy o pracę oraz angaży potwierdzających zatrudnienie wnioskodawcy w spornym okresie wynika jedynie, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku kierowcy, kierowcy-operatora. Okoliczność nieprecyzyjnego określenia stanowiska pracy wnioskodawcy w w/ w dokumentach polegającego na niewskazaniu kierowcą jakich pojazdów oraz operatorem jakiej maszyny był wnioskodawca, nie oznacza – jak chce organ rentowy – że wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresach od dnia 6 maja 1976 roku do dnia 31 maja 1976 roku oraz od dnia 1 grudnia 1979 roku do dnia 29 lutego 1992 roku w (...) w P., Sąd oparł się na spójnych i wiarygodnych zeznaniach świadków: A. G. i T. W., którzy w sponych okresach pracowali wraz z wnioskodawcą na budowach prowadzonych przez Przedsiębiorstwo i mieli możliwość obserwowania, jakie czynności i na jakich pojazdach wykonuje wnioskodawca oraz na zeznaniach wnioskodawcy, a także na dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych, legitymacji ubezpieczeniowych, kartach płat wnioskodawcy, skorelowanych z zeznaniami świadków i strony.

Z materiału dowodowego wynika, że (...) w P. było to przedsiębiorstwo, które częściowo zajmowało się budowaniami osiedli, budynków, remontami tych obiektów oraz częściowo budową przyłączy wodnokanalizacyjnych na zlecenia klientów. T. S. w pierwszym okresie zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie, tj. do dożynek, pracował jako kierowca w bazie transportowej. Przedsiębiorstwo wówczas dysponowało około 10 samochodami ciężarowymi. Każdy kierowca miał swój pojazd. Wnioskodawca jeździł samochodami marki S. - wywrotka. Były to pojazdy o ciężarze około 5-7 ton. Jeździł też kamazami o ciężarze ponad 10 ton. Jeździł tymi samochodami na budowy. Na budowę zawoził potrzebne materiały budowlane, np. cegły, rury betonowe. Z budowy wywoził ziemię po wykopach. Jeździł również z materiałami budowlanymi i po materiały budowlane po terenie całego kraju. Na mniejszych pojazdach jeździli kierowcy bez uprawnień. Wnioskodawca posiadał uprawnienia kat. II, potem III. Nie był kierowany do obsługi samochodów mniejszych niż S. (tj. mniejszych niż 3,5 tony).

Ustalenia poczynione w oparciu o zeznania świadków i wnioskodawcy znalazły w tym zakresie potwierdzenie w aktach osobowych wnioskodawcy. Już z podania o przyjęcie do pracy wynika, że wnioskodawca został skierowany do pracy na (...), a następnie S. (...). W tym okresie otrzymywał dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu. W znaczącej części okres ten został zaliczony przez organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych. Brak jest absolutnie podstaw do odmowy zaliczenia do tego okresu zatrudnienia jako kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony od dnia 6 maja 1976 roku do dnia 31 maja 1976 roku.

Pracą na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, która jest pracą zaliczoną przez ustawodawcę do prac w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A, działem VIII pkt 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Ww. sporny okres należało zaliczyć wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych tj. **okres 25 dni**.

Również pozostały okres był okresem zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w warunkach szczególnych.

Z ustaleń faktycznych poczynionych w oparciu o dokumenty z akt osobowych wynika, iż w dniu 6 listopada 1979 roku wnioskodawca ukończył kurs maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych – specjalność żurawie samojezdne kołowe. W dniu 6 listopada 1979 roku T. S. uzyskał uprawnienie klasy III specjalność żurawie samojezdne kołowe i samochodowe do 10 ton. Zaś w dniu 10 listopada 1979 roku wnioskodawca wniósł o przeniesienie go ze stanowiska kierowcy na stanowisko operatora żurawia z uwagi na ukończenie kursu i uzyskanie uprawnień kat III.

Właśnie na skutek tych okoliczności, **od dnia 15 listopada 1979 roku** wnioskodawca uzyskał angaż na stanowisko **operatora żurawia na dźwigu (...)**. W angażach wnioskodawcy wskazano jako stanowisko pracy – operator lub kierowca. Wnioskodawca otrzymywał jednocześnie dodatek za wykonywanie czynności operatora. Również świadkowie i wnioskodawca dokładnie opisali jakie czynności i na jakim sprzęcie budowlanych wykonywał od

listopada 1979 roku do końca zatrudnienia wnioskodawca. Dźwig marki (...) był to dźwig o ciężarze 14 ton, udźwig około 10 ton umieszczony na (...) a w późniejszym okresie (...), o ciężarze około 16 ton. Wnioskodawca jako operator dźwigu był kierowany do pracy na budowy. Za pomocą dźwigu podnosił rury wodnokanalizacyjne i układał je w wykopach. Był również kierowany do prac rozładunkowych do rozładunku pociągów, którymi przywożono materiały budowlane, rury na budowę i załadować je na samochody ciężarowe. Jedna rura ważyła około 4 ton. Dźwig, którym operował wnioskodawca był to ciężki sprzęt budowlany.

Powyższe okoliczności znalazły potwierdzenie również w pozostałych dokumentach. W świadectwie pracy z dnia 31 stycznia 1992 roku i z dnia 28 lutego 1992 roku pracodawca wskazał jako stanowisko pracy wnioskodawcy – operator sprzętu budowlanego. Wnioskodawca otrzymywał dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu w okresie od 1976 roku do 1979 roku oraz w okresie od 1988 roku do 1991 roku dodatek szkodliwy.

Organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania jakiegokolwiek dowodu podważającego dowody zgłoszone przez skarżącego. Niczym zaś nieuprawnione byłoby zaliczenie okresu zatrudnienia od dnia 15 listopada 1979 roku do dnia 30 listopada 1979 roku jako operator ciężkiego sprzętu budowlanego do stażu pracy wnioskodawcy, a nie zaliczenie zatrudnienia w takim charakterze od dnia 1 grudnia 1979 roku.

Żuraw samojezdny usytuowany na (...) mieści się niewątpliwie w kategorii ciężkich maszyn budowlanych. Maszyną tą wnioskodawca wykonywał prace załadunkowe i wyładunkowe w budownictwie. Przedsiębiorstwo było bowiem przedsiębiorstwem budowlanym zajmującym się budownictwem i pracami budowlanymi. Praca świadczona przez wnioskodawcę na stanowisku operatora dźwigu- żurawia samojezdnego kołowego na (...) mieści się w definicji prac maszynistów ciężkich maszyn budowlanych, a zatem jest to praca wymieniona w wykazie A dział V (w budownictwie) pkt. 3, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Natomiast praca wnioskodawcy w charakterze kierowcy (...) jest pracą wymieniona w Wykazie A, Dziale VIII pkt 2 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, tj. prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Z kolei ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe, do których należy zaliczyć prace wnioskodawcy przy załadunku i wyładunku stali oraz materiałów budowlanych są pracami wymienionymi w wykazie A dział VIII pkt 1.

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że wnioskodawca faktycznie wykonywał w spornym okresie od dnia 6 maja 1976 roku do dnia 31 maja 1976 roku oraz od dnia 1 grudnia 1979 roku do dnia 29 lutego 1992 roku w (...) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie , tj:

- w dziale V pkt 3 - praca maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych;
- w dziale VIII pkt 2 - prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony;
- w dziale VIII pkt 1 - ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe w transporcie.

Wnioskodawca w spornym okresie wykonywał wszystkie w/w prace naprzemiennie. Biorąc pod uwagę, że wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace w ramach obowiązującej go normy czasu były pracami w szczególnych warunkach, gdyż innych prac nie wykonywał, a każda z tych prac szkodliwie wpływała na jego zdrowie, Sąd uznał, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracował w warunkach szczególnych.

Po doliczeniu spornego okresu łącznie w wymiarze 12 lat, 3 miesiące i 25 dni, do stażu pracy w szczególnych warunkach uznanego przez organ rentowy wynoszącego 3 lata, 6 miesięcy i 26 dni, wnioskodawca wykazał, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez łączny czas znacznie przekraczający 15 lat.

Już ten okres zatem wystarczy do uznania, że wnioskodawca spełnił przesłankę stażu pracy w warunkach szczególnych ponad 15 lat. Niezależnie od tego wnioskodawca wykazał, iż również w okresie zatrudnienia w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością wP. wykonywał pracę w warunkach szczególnych wskazanych w wykazie A, tj.

- w dziale V pkt 3 - praca maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych;
- w dziale VIII pkt 2 - prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony;
- w dziale VIII pkt 1 - ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe w transporcie.

Z zeznań świadka Z. S. i J. M. oraz wnioskodawcy wynikało bowiem, że wnioskodawca był zatrudniony jako operator dźwigu (...), nabytego przez Spółkę od (...). Był to ciężki sprzęt budowlany. Spółka wynajmowała klientom na potrzeby budów dźwig wraz z operatorem. Kierowcą i operatorem dźwigu był T. S.. Na budowach dźwig był wykorzystywany do rozładunków i rozładunku materiałów budowlanych, podawanie materiałów budowlanych na wysokość (na stropy dachu, na wyższe kondygnacje budowli) na potrzeby budowy prowadzonej przez najemcę dźwigu. Wnioskodawca dojeżdżał na budowę, a następnie przesiadał się do kabiny dźwigu i wykonywał pracę operatora. Wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace operatora dźwigu, nie był kierowany do innych prac. i częściowo zajmowało się budowaniami osiedli, budynków, remontami tych obiektów oraz częściowo budową przyłączy wodnokanalizacyjnych na zlecenia klientów.

Wnioskodawca zatem wykonywał te same czynności co w (...) na tym samym dźwigu.

Zeznania znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci umów o pracę oraz legitymacji ubezpieczeniowej. Nie miało zatem znaczenia, że nie udało się uzyskać akt osobowych wnioskodawcy. Niezależnie od powyższego nawet brak tego okresu nie ma znaczenia dla zasadności odwołania wnioskodawcy.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest ukończył 60 lat, jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Dlatego też na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sad Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy T. S. prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2015 roku (tj. od pierwszego dnia miesiąca w którym zgłosił wniosek o emeryturę).